

menligning paa, hvor Fransiscas Kærlighed havde været sund og uselvisk, og saa mærkværdig kysk! Han huskede endnu, hvordan den mindste Hentydning til Forplantningens Mysterier havde kunnet bringe Blodet op i hendes Kinder, og det havde altid først været efter en lille Sjælekamp, at hun ved deres Afsked om Aftenen oppe paa Voldskrænten havde tilstaaet ham et Kys.

Der var imidlertid bleven taget af Bordet, og Pastor Blomberg foreslog nu, at de skulde synge en Aftensang. De unge Piger blev kaldt tilbage, og Præstefruen gik ind i Havestuen, hvor Klaveret stod.

»Fred hviler over Land og By,
ej Verden larmer mer — —.«

Det var begyndt at mørkne omkring i Haven. Fra en Hasselhæk blandede en Solsort sine Naturtoner i Selskabets noget uregelmæssige Sang.

»Fro smiler Maanen til sin Sky,
Til Stjerne Stjerne ser.«

De unge Piger havde lejret sig paa Trappestenen foran Havedøren og sad der i deres hvide Kjoler og sang med lyse Røster, som Præsten og Justitsraaden ledsagede med deres Bas. Den sidste havde krydslagt Armene over Brystet og brummede med sammentrukne Bryn og Flyndermund. De tre fremmede Damer ved Bordet deltog kun med en lidt ubehjælpssom Nynnen, hvorimod Præstefruen